

Nedaj nám, Tvorče, zhynúti,
 rač ny k sobě přivínúti!
 Proto se hříechuov každý kaj,
 před milým jich Bohem netaj,
 zda nám dá Buoh věčný ráj.

Ó, *DOROTO, PANNO ČISTÁ,*
 tvůj hod ců cierkev svatá,
 neb jsi dievka výborná,
 Bohem zvolená.
 Cťi, krásy i tvé čistoty
 nemóž žádný vypsatí,
 jimižs ty ozdobena,
 Kristu snúbená.
 Radujíc se s chotěm svým,
 pomožž nám zde smutným
 k věčné radosti.

Theodoras otce jměla,
 Theodora matka tvá,
 ot nich jsúci stělena,
 Dorotús krščena.
 Králového rodu byli,
 však zbožie opustili,
 vzdavše města i hrady
 Bohu slúžili.
 V Kapadocí, téj vlasti,
 v Cezarii, tom městě,
 porodili tě.

Fabricius, král ukrutný,
 krštanóm jsa protivný,

tvé jest krásy požádal
 i snúbece zaslal,
 slibuje bohatství mnohé,
 zlato, kamenie drahé,
 by jemu povolila,
 Krista zapřela.

Ale ty, dievko přčistá,
 v viere jsúci stvrzena,
 králems zhrzela.

Rozlútiv se král ukrutný
 vymyslil těžké muky,
 jimiž tě bez milosti
 kázal mučiti.
 Bez studu dievku svázavše,
 hanebně obnaživše,
 bičováchu tak silně
 to tělo svatě.
 Tak ji převělmí tepiechu,
 až potoci tečiechu
 té krve nevinné.

Potom na pádlo rozpěchu,
 udicemi trháchu
 tělo jejie přěsvatě,
 velice zbitě.
 Ohnivými pochodněmi
 pálili prsi jejie
 bezmál až do skončenie
 pro jméno božie.
 Když bieše mrtva na poly,
 zavřechuť ji v žalári
 katové lítí.